

L'imperi Harley-Davidson

'Let's go West!'

Els passats dies 4, 5 i 6 de setembre es va celebrar a Castelló de la Plana la IV Concentració internacional de Harley-Davidson, organitzada pel Harley-Davidson Club de la mateixa ciutat. Va ser l'oportunitat per comprovar que aquesta màquina és més que un vehicle.

Quan William S. Harley i Arthur Davidson uniren els seus esforços per crear, el 1903, el que seria el primer enginy automòbil de la firma Harley-Davidson, no podien imaginar el que aquesta marca havia de significar més tard. Des de sempre, aquest estil de motocicleta, difícil de definir però fàcil de reconèixer, ha representat, no solament en el món del motor sinó també a nivell general i popular, un dels emblemes dels Estats Units. En un primer moment, va ser concebut per al gran públic, per al treballador, en definitiva. Igualment, es definia com el vehicle insígnia de la policia i l'armada nord-americanes. Un

vehicle utilitari que el pas del temps ha revaloritzat al punt de transformar-lo en objecte de col·lecció i d'admiració i carregar-lo alhora de llegenda. Adquirir una Harley-Davidson representa alguna cosa més que comprar una màquina amb regust *retro*. És comprar, de fet, una porció de la més pura essència americana, enfront de la qual beguda, cigarrets i roba no són més que elements accessoris i complementos.

És també participar en una filosofia de vida que coincideix més amb la dels pioners i *cow-boys* del segle passat que amb la d'un ciutadà sedentari dels nostres dies.

A Europa, fa 30 anys, la moto posseïa els mateixos valors que als Estats Units: era senzillament un mitjà de transport. "Quan jo tenia 20 anys, es lligava amb la Vespa. Les xiques no volien pujar en la Harley perquè perdria oli i els tacava la roba. Jo tenia aleshores una Harley perquè no tenia diners per a comprar-me una Vespa", confessa Jim Hofmans, de nacionalitat belga, i per les mans del qual, amb els seus 53 anys, han passat quasi tots els models de Harley-Davidson.

Ara, no obstant, els papers s'han invertit: per a lligar, és molt millor anar amb una motocicleta americana —per molt

Erotisme i maldat, els dos atractius de la dona Harley.

RAFA GIL

d'oli que perda— que amb el popular *scooter*.

'LIVE TO RIDE'

'Viure per a conduir' és un dels lemes que més s'han gravat sobre els cromats del motor de la Harley. I és que per a ells rodar, viatjar en moto és més que un lleure o una distracció de cap de setmana. És una filosofia de vida, molt diferent de la d'aquells que condueixen altres motos, ara com ara, majoritàriament japoneses. "Nosaltres no considerem la

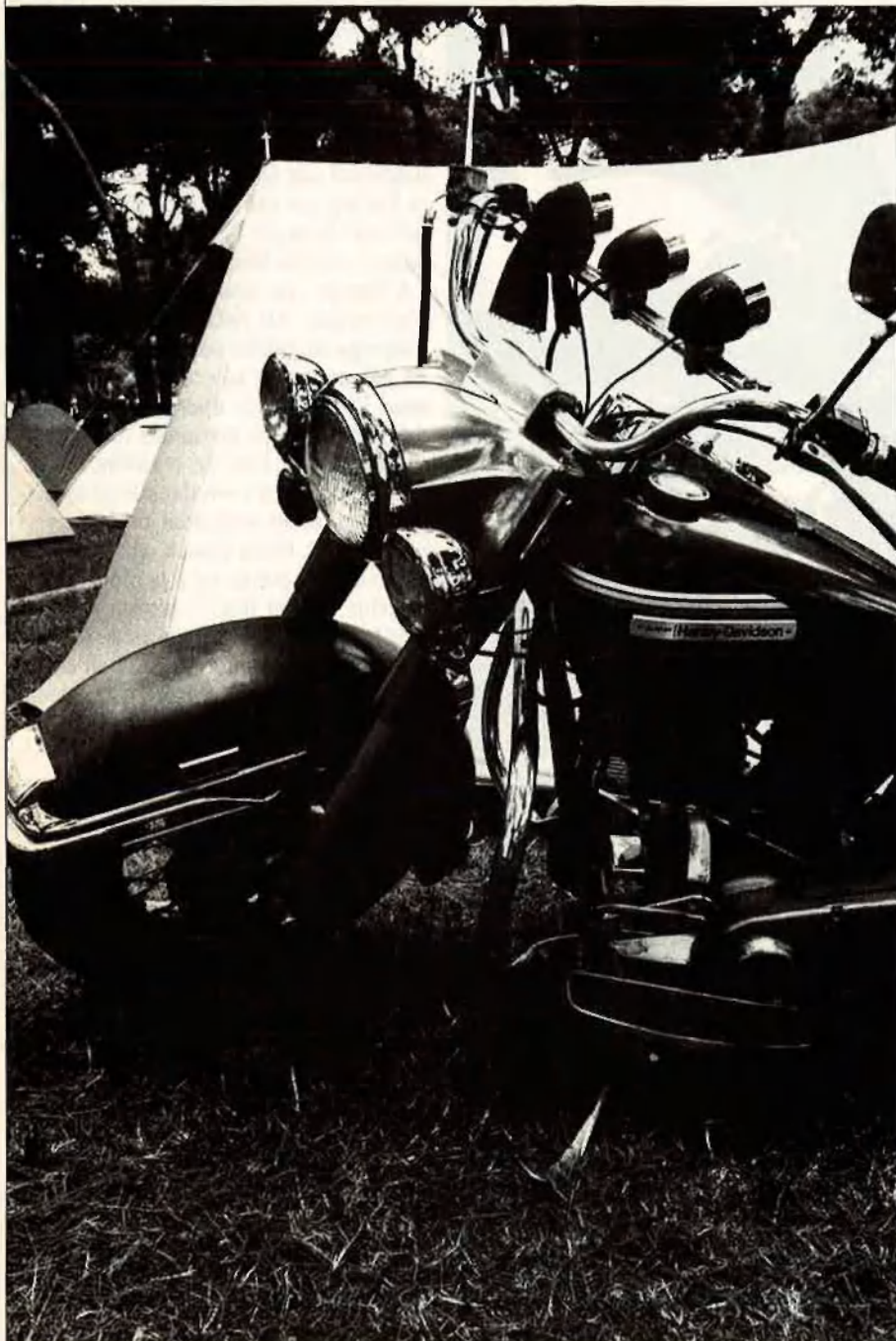
velocitat", apunta Keis Poortman, de 48 anys. "He vingut d'Holanda a 110 km/h. Tres dies i dues nits. No m'interessa rodar a 200 km/h. No pots veure res. Prefereix contemplar el paisatge. És una altra manera de viure. Quan entres en el món de la Harley, ho veus tot des d'una altra perspectiva. El 1989, uns amics em van convèncer per què em comprara una d'aquestes motos. El meu ritme de vida va canviar al punt de penjar la camisa i la corbata propis del guia turístic que jo era en aquell moment. Vaig deixar la feina. Vaig perdre els meus antics amics i

vaig fer-ne de nous. Ara, els que tinc són amics de veritat. La resta dels *motards* et saluden quan te'ls creues per la carretera, però mai no pararan a ajudar-te si et veuen tirat a la vora, perquè no hi ha res d'especial que els uneix. Entre la gent de la Harley, en canvi, hi ha alguna cosa més que la moto; un nom que conté uns valors", afirma Keis.

A Europa, l'actitud de Keis és titllada d'extremista. Als Estats Units, la Harley congrega un públic força distint del color elitista que ha adoptat al nostre continent. És el mitjà de transport dels nòmades i altres grups marginals que creuen el país sense lloc de residència fix. "Viatjant per les carreteres nord-americanes et creues amb gent de 60 anys i més, amb la barba blanca, que no tenen casa i que ho porten tot a la moto, inclús la gàbia amb el lloro", explica Jim. "A més les pulsacions arítmiques de la biela s'assemblen al compàs d'un cavall al galop. Fixa't, la bota campera que calcem delata quina és l'herència d'aquesta màquina."

UNA MOTO, UN 'LOOK'

Cada vehicle, per la seua línia i concepció, s'identifica amb un tipus de públic i, indirectament, amb un estil de vestir. Les de velocitat són per a joves agressius, les *trail* recorden els raids africans del gènere del mític París-Dakar (aquest any, París-Ciutat del Cap) o del Ral·li dels Faraons. La Harley, més conservadora i emblemàticament nord-americana, atrau tot aquell que encara se sent rebel a la manera dels anys cinquanta i del públic marginal de la dècada posterior. Per a tal efecte, el calçat de *cow-boy* i els Levi's 501, envellits i bruts, o fins i tot uns pantalons de cuir negre són requisits fonamentals per muntar una Harley. Igualment, un tatuatge i les ulleres Ray-Ban certifiquen l'autenticitat del motorista. La resta de la parafernàlia corre ja a compte de cadascú: és el toc personal que posa el *motard* en el seu *look*, que és ben diferent si el conductor s'identifica més amb el món vaquer del segle passat o amb els grups marginals de fa unes dècades, importats al nostre continent, entre altres vies, a través del film *Easy rider*. En aquest cas, la imatge suscita la violència que caracteritza l'*underground* urbà. Tatuatges i motius metàl·lics enganxats a les jaquetes fan al·lusió a la mort i al mal, com ara caps de calavera, escorpins, aranyes i altres insectes o animals de picada verinosa. El

A la recerca de la línia majestuosa.

RAFA GIL

color negre de la moto, de la jaqueta i del cuir del pantaló acaba definitivament per transportar el motard als inferns. Per la seua banda, la moda femenina de la indumentària conjuga maldat diabòlica amb l'erotisme i la provocació que proporcionen les peces de roba cenyides.

Molt diferent, més pacífica i colorida és l'aparença del vaquer. Els colors de la màquina, les camises de quadres i els mocadorets desdramatitzen l'atmosfera creada pels anteriors. No falten detalls indis com són les tiretes de cuir a les mà-

negues de les jaquetes, al seient, al manillar i a les alforges. O el tatuatge que mostra el bust d'un cap de tribu índia, amb els penjolls de plomes i les pintures de guerra. I, a la vegada, més o menys visible, sempre porten la bandera dels Estats de la Unió del Sud, amb clares connotacions racistes. Alguns, els més radicals es posen esperons a les botes. Seguint un estil o un altre, aquests *bad boys*, clarament enfrontats amb la dinàmica burgesa de la societat d'on provenen, s'uneixen, tots plegats, sota l'imperi

Harley-Davidson; encapçalat en qualsevol peça d'aquesta marca, tant de roba com de mecànica, per un cap d'àguila.

NO N'HI HA DUES D'IGUALS

¿Quan s'han vist dues Harley iguals si no és a la fàbrica abans de vendre-les? A l'hora de comprar un d'aquests enginys, la casa dóna la garantia que està acabat, però el toc original el posa el propietari. "Personalitzar" la moto és una de les assignatures pendents i obligatòries del qui entra en el món de la Harley. Ser original quan es compra una moto japonesa significa adquirir l'últim model abans que el veí, passejar i exhibir-lo. Ara, a més, amb l'onada *retro* que ens ha envaït, les firmes nipones han plagiat la línia dita *custom* de la motocicleta americana. "És el mateix que quan una dona lletja es posa molt de maquillatge per tal d'amagar la seua lletgesa o una dona guapa i amb estil es mostra natural, com ho ha estat sempre", declara Jim Hofmans.

L'originalitat de la firma Harley consisteix a seguir amb l'actitud conservadora enfront de la rabiosa innovació nipona. "La clau de la caixa de les eines de la meua Harley obre la d'una de l'any 1937 que vaig comprar i restaurar fa un temps", afirma Jim. I l'originalitat del propietari d'una d'aquestes màquines tracta de combinar el gust personal amb accessoris i moltes vegades artesanía. "Encara que no es veja a primera vista, la meua moto té 85 detalls. Són detalls que la fan més meua", declara Keis Portman. "L'entapissat de cuir del seient amb incrustacions pels costats i les alforges els vaig confeccionar jo mateix", apunta Jim.

Però personalitzar una Harley pot anar més enllà del fet d'enganxar-li xapes, insígnies, adhesius o fins i tot pintar-li el dipòsit. Representa en la majoria dels casos una veritable transformació de la motocicleta: allargar les forquilles de la roda, canviar el sistema de suspensió, els fars, el manillar o adaptar-li un dipòsit en forma de taüt fet artesanalment significa crear una moto única sobre un model que no precisament ha de ser el que acaba d'eixir al mercat. Aquesta personalització sistemàtica és la que ajuda a enriquir i a universalitzar, any rere any, la llegenda i el mite de la quasi centenària Harley-Davidson, i li confereix una mena de màgia que captiva aquell que la prova. *¿Live to ride o Ride to live?*

Eliseu T. Climent